

En el nom del pare

Seria el combat de boxa més esperat. D'un costat del ring, Rita Barberà, cinquanta-vuit anys, setze dels quals com a alcaldessa de València. De l'altre, Carme Alborch, cinquanta-nou anys, exministra de Cultura i diputada al Congrés les últimes tres legislatures. La recompensa: la vara de comandament del cap i casal del País Valencià fins al 2011. I per comptes de punys, això sí, dos caràcters ben marcats, del tot oposats. Tant, que l'escenari de la disputa hauria de ser el Mercat Central de València, termòmetre inevitable a l'hora de mesurar el ganxo de qualsevol candidat.

Justament un bon ganxo és allò que vol José Luis Rodríguez Zapatero per a València. Si el pròxim repte, en la seua particular cursa de fons, és conquerir

Carme Alborch podria competir contra Rita Barberà per l'alcaldia de València. Un desig de Zapatero –i de Joan Ignasi Pla– que l'exministra no rebutja.

Madrid i el País Valencià, situar Alborch de candidata tindria efectes isotònics. Aquesta, almenys, és la sensació estesa de fa anys entre els polítics i ana-

listes valencians. Mai, però, no s'ha pogut constatar si aquesta divisa és real.

Alborch sempre ha sonat com a alcaldable –el 1999 estava predisposada, però no volgué passar per les primàries– i mai no ha donat el pas. El seu pes orgànic al PSPV-PSOE és nul, i ha temut que els frecs caïnites reviscolen si una persona com ella, “aliena” a l'organització, encapçala una llista tan important com la de València. Tampoc no es veia amb ànims d'estar-se quatre anys al banquet de l'oposició, protestant pel clavegueram de Patraix, l'absència d'instal·lacions esportives a Natzaret o els carrers amb poca llum a Benicalap. Ara, en canvi, no ha dit que no, quan el diari *El Mundo* ha anunciat que serà ella qui plantarà cara a Barberà per designació directa de la direcció federal. Fins i tot n'hi ha que asseguren que va de bo, que al llindar de la seixantena està disposada a eixir al carrer, a demostrar que la imbatibilitat de Barberà és un mite, i que si perd, no passa res: farà oposició al consistori, preocupant-se pel clavegueram, els poliesportius i l'enllumenat. Un treball de dues legislatures, amb dedicació exclusiva, com Xavier Trias, de CiU, a Barcelona.

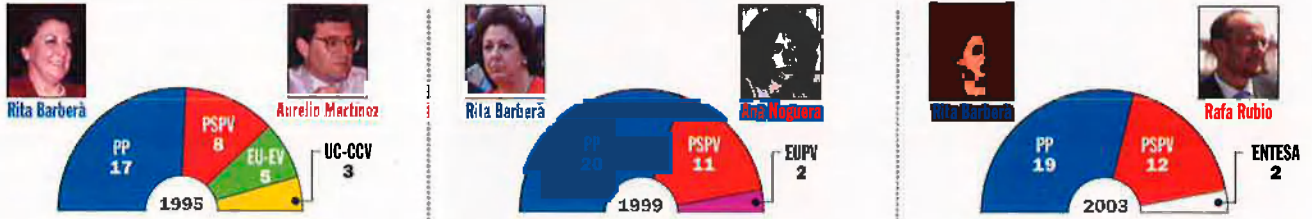
Sense primàries. Sense dubte, allò que no acceptarà Alborch serà enfrontar-se amb cap company en unes eleccions primàries –previstes per al setembre–. El PSOE té “objectius preferents”, i entre aquests hi ha València ciutat. Això possibilita d'estalviar-se el procés intern d'elecció de candidat, tot i que aquesta maniobra comporta riscos seriosos: el principal, que el candidat imposat des de Madrid no tinga el suport de l'agrupació municipal, ara com ara posicionada del costat del secretari general i líder de l'oposició a l'Ajuntament, Rafa Rubio. En aquest sentit, Alborch troba necessari conèixer l'opinió del partit a València. No vol travetes.

Serà fàcil que Zapatero complexca en realitat el seu anhel? Serà fàcil apartar Rubio de les urnes? Fins a la setmana passada, aquest no semblava tenir alternativa, i fins i tot des d'alguns àmbits del partit –la direcció nacional, dirigida per Joan Ignasi Pla, no ha mostrat mai una adhesió excessiva– començava a valorar-se la seua tasca. Fet i fet, enquestes internes del PSPV-PSOE atorguen una nova majoria absoluta a Bar-

Una hegemonia en declivi?

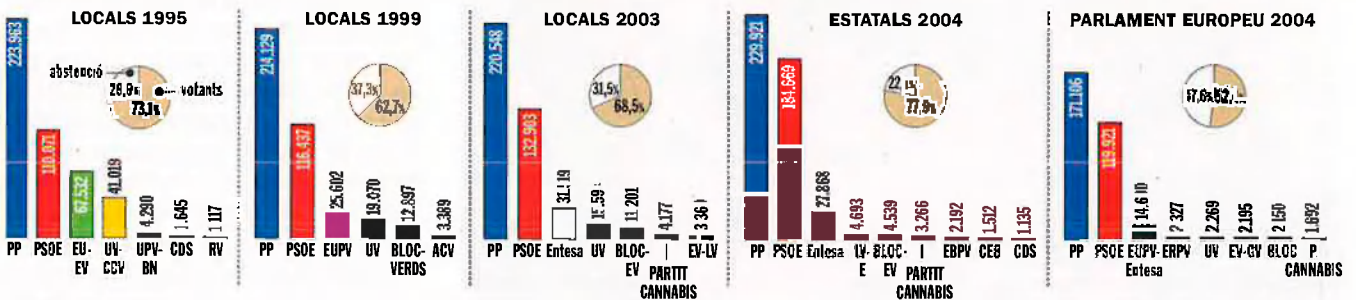
■ ELECCIONS A L'AJUNTAMENT DE VALÈNCIA

Nombre d'edils

■ EL VOT DELS ELECTORS DE VALÈNCIA EN DIVERSES CITES AMB LES URNES

Nombre de vots.

UV-CCV: Unió Valenciana - Centristes de la Comunitat Valenciana / UPV-BN: Unitat del Poble Valencià - Bloc Nacionalista / CDS: Centre Democràtic i Social / RV: Renovació Valencianista / Entesa: Esquerra Unida del País Valencià + Els Verds + Esquerra Valenciana / EV-LV: Els Verds

del País Valencià / LV-E: Els Verds Ecopacifistes / ERPV: Esquerra Republicana del País Valencià / CEB: Ciutadans en Blanc / EV-GV: Els Verds - Grup Verd Europeu.

La distància entre dreta i esquerra va ser, en les eleccions

estatal del 14 de març del 2004, la més curta des del 1991. Les formacions progressistes van quedar a dos punts percentuals del PP partit hegemònic per la dreta. Traslladant les dades a una hipotètica elecció municipal, el PP haguera obtingut 17 escons, tot just la majoria absoluta.

Font: Arxiu Històric Electoral de la Generalitat Valenciana

berà, però més curta que mai. Rubio hauria consolidat uns 20.000 dels 50.000 electors que van votar els socialistes als comicis estatals del 2004 i que no ho havien fet en les municipals d'un any abans.

En qualsevol cas, si el 2007 no hi haguera coincidència d'eleccions estatals i municipals, les possibilitats de Rubio de ser alcalde semblen escasses. Amb els resultats del 2004 -amb els 50.000 votants més del PSOE-, Barberà hauria obtingut la majoria absoluta pels pèls, però l'hauria conservada. Encara falta, doncs, un plus. I aquest plus, a València, els socialistes han conclòs que només pot aportar-lo Alborch. Un diputat valencià al Congrés assenyala a aquest setmanari que Alborch no estaria entusiasmada, de ser alcaldable, però la bona sintonia que manté amb Zapatero seria decisiva, perquè acceptara. Tot just l'home que finalment no va triar-la com a Defensora del Poble o Alta Comissionada per a les Víctimes del Terrorisme, dues de les atribucions a què aspirava.

Zapatero i el secretari d'Organització, José Blanco, fan números i ho veuen clar: Alborch escurçaria molt les distàncies amb Barberà. Tot i que no obtin-

guera la victòria, de fet, la seua cara als cartells redundaria en benefici de l'aspirant socialista a presidir la Generalitat Valenciana, Joan Ignasi Pla. La distància entre PP i PSPV-PSOE a l'urna autonòmica és el doble a València que a la mitjana del país. Retallar aquest marge -el cap i casal emet el 20% dels vots- tindria efectes positius per a Pla.

Rubio. Fonts del partit situen el secretari general socialista de la ciutat de València a la Diputació o, fins i tot, com a diputat autonòmic. Presidir la corporació provincial agradaria al cercle de Rubio. No debades, és la institució que els socialistes tenen més a l'abast. En cas de derrota, tant Alborch com Pla podrien témer pel seu futur polític, i ell governaria l'únic poder supramunicipal en mans socialistes.

Com a diputat autonòmic, Pla no el vol veure. La relació entre tots dos és poc fluïda, i de vegades no s'han estat de fer-ho evident. Per exemple, quan al setembre el ministre Jordi Sevilla va anunciar una "sorpresa per a València". Pla va optar pel silenci, no va defensar Rubio, i aquest va dir que hi havia "candidats tan bons" com el secretari

general autonòmic, per rellevar Camps de la Generalitat.

De moment, Rubio remet fins al setembre qualsevol discussió sobre el cap de candidatura a València. Aleshores està previst el procés de primàries, en què fins ara ell no semblava tenir contricant. En canvi, algunes fonts informen que Alborch serà nomenada candidata abans de juliol, una vegada Pla ja és, oficialment, presidenciable socialista. "Després de conèixer el candidat a la Generalitat [Pla no ha tingut oposició, ha estat triat pel 97% del comitè nacional], se sabrà el de València", apunten.

L'anunci d'*El Mundo* ha desestabilitzat el grup municipal socialista, i molts encara pensen que es tracta més d'una estratègia dels conservadors per fer-los mal que no d'una possibilitat real. "L'enemic del PSOE no és la dreta, és el mateix PSOE, perquè aquest debat en públic desgasta la imatge del partit", expliquen al grup.

Una teoria plausible si no fóra que Alborch no desmenteix res i es mostra disposada a parlar-ne. Ha caigut en l'efecte, en la hipnosi, del "tarannà ZP".

Víctor Maceda